

<!-- @page { size: 21cm 29.7cm; margin: 2cm } P { margin-bottom: 0.21cm } -->

Bohoslužby v Jeseníku 13.října 2013

Lk 17,11-19

Milé sestry, milí bratři, příběh uzdravení deseti malomocných je příběhem návratu do života. Deset lidí postižených téměř neléčitelnou chorobou bylo odsouzeno k tomu, aby pomalu umírali někde bokem téměř zapomenuti svými nejbližšími. Nebyly to žádné lákavé vyhlídky. Jedinou společnost tvořili ti, kdo na tom byli stejně špatně, stejně beznadějně. A to jaksi člověka moc nepovzbudí. Přesto této malé skupince nemocných svitla jednoho dne naděje. Všude se mluvilo o nějakém Ježíši z Nazareta, proroku či možná i Božím Synu. Každopádně pro malomocné to byl člověk, který jim mohl pomoci. Není jasné, jestli za ním putovali celou Galileo a Samařskem, či jestli měli prostě štěstí. Každopádně se jednoho dne ocitli tváří v tvář tomuto výjimečnému člověku a měli možnost naplnit největší touhu svého života. Našli toho, o kterém věřili, že jim může pomoci. Může je zachránit a vrátit zpět k normálnímu životu.

Toto uzdravení je příběhem víry. Kdyby nevěřili, nebyli by uzdraveni. Je to víra v Boží moc působící skrze Ježíše, ale také víra v neskonalé Boží milosrdenství. Vždyť ti nemocní neříkají nic víc, než jen slova, kterými prosí o milost. To je důležitý moment tohoto příběhu. Nevolají po uzdravení, což by bylo logické, ale volají po milosti. Pro nás je to moment, kdy si můžeme uvědomit, co je vlastně to nejprvnější v cestě záchrany. Není to žádost o povrchní změnu, ale je prosba o milost. Boží milostí vše přeci začíná. Je to Boží milost, která stojí na počátku nového lidského života, na počátku každého uzdravení. Ze strany těch malomocných je to tedy ukázka pokory před Bohem. Jen v pokoře před Bohem totiž dokážeme prosit o milost. Jen v pokoře před Bohem poznáváme, že je to jediná cesta, jak dojít ke spáse. Vždyť být uzdraven není nic, na co by měl člověk automaticky nárok. Možná to vyznívá trochu nepříjemně, ale je tomu tak. Co tak velikého a skvělého konáme před Bohem, aby vůči nám musel plnit určitou povinnost? Čím jsme si ho zavázali? Bůh s člověkem uzavřel smlouvu o životě, ale každým dnem člověk tuto smlouvu porušoval a porušuje. Na co se tedy chce odvolávat? Jedině na milost, na hnutí Božího srdce, které se k člověku sklání vzdor všemu, co člověk koná. Zde je tedy počátek nového života. Abychom ho mohli začít, musíme přijmout Boží milost. Je to první krok víry. Krok, který musel chvíli hledat třeba syrský Náman, než mohl být uzdraven, krok, který asi hledáme i my. Je mnohem přirozenější spolehnout spíše na sebe, říci si, že přeci musím něco udělat, něco velkého, aby Bůh poznal, že o uzdravení stojím. Jenže Bůh žádá jen spolehnutí na jeho milost, pokorné uznání, že není lékař, který léčí proto, protože ho o to člověk žádá, protože

je to jeho povinnost. Je to Bůh, který uzdravuje, protože má s člověkem soucit. To je to první, čemu je třeba věřit. Bůh člověka uzdraví, protože chce, ne proto že si to člověk zaslouží.

Dalším krokem víry těch malomocných je, že odcházejí ke kněžím. Kněží byli jedinou autoritou, která rozhodla, jestli jsou nebo nejsou uzdraveni. Tak to zkrátka chodilo. Nerozhoduje to, jestli se člověk už cítí líp, jestli už sám nevidí žádné příznaky. O uzdravení rozhoduje někdo jiný. Krokem víry je ale již samotný odchod. Tak to ukazuje i dnešní text. V tom, že odešli, byli uzdraveni. Nežádali žádné zvláštní úkony, nečekali na Ježíšův dotyk, na nějakou uzdravující formuli. Jediné, co měli, bylo slovo, které je poslalo ke kněžím. Je to tak prosté, až je to neuvěřitelné. Jediné, co musí člověk pro své uzdravení udělat, je ukázat se knězi a nechat si uzdravení potvrdit. Nic víc. Taková jednoduchost až zaráží a stává se podezřelou. Proto je věcí víry. Není zde nic, co by záleželo na lidském výkonu, na jeho síle, intelektu, mravní dokonalosti. Jediné, co se od něj žádá, je jít se ukázat knězi. Chodit umí všichni a všichni vědí, kde kněze najdou. Můžou to udělat všichni.

Stejně je tomu i s naším uzdravením. Není závislé na ničem jiném, než jen na naší důvěře, pokoře a poslušnosti. Jen tyto věci stačí, abychom jej mohli přijmout. A netýká se jen uzdravení z různých nemocí. Týká se to samotného života. Vždyť uzdravení z malomocenství je obrazem návratu do života, symbolem počátku nového života. Je tedy poměrně jednoduché, abychom se dostali ke spáse, která je v Bohu. Nemusíme kvůli tomu ani studovat, ani posilovat či se všelijak zapírat. Stačí, když budeme schopni přijmout Boží milost a s tím vědomím, že vše už za nás Bůh udělal. My se k tomu jen můžeme připojit, když se před Bohem pokoříme a budeme mu věřit.

S uzdravením malomocných souvisí ještě jedno důležité téma. Tím je vděčnost. Být uzdraven je nesmírně úžasná věc. Je to dar, který nám činí velikou radost. Takovou museli mít i ti malomocní. Nevíme, jestli došli až ke knězi. Patrně ano. Ale pak běželi za svými věcmi. Řekneme si, že je to lidsky pochopitelné. Dlouho museli být v odloučení od svých nejbližších a tak není čas otálet. Jeden z nich se ale rozhodl jednat jinak. A zrovna Samařan, tedy někdo, od koho by to nikdo snad ani nečekal. V očích současníků měli Samařani špatnou pověst. Vlastně to byli napůl pohani. Hlásili se k Hospodinu, ale nebyli to ti praví Izraelité. Proto překvapuje, že zrovna jeden z nich se vrací Ježíši poděkovat. A je jediný. Co to ukazuje? Jednak to, že na vděčnost je jednoduché zapomenout. I když jim patrně uzdravení z malomocenství už nikdo nevezme, přesto jakoby zůstali neuzdraveni, jakoby zůstávali stát někde v půli cesty. Poté, co se Ježíši ten člověk klaněl a vzdal skrze něj slávu Bohu, slyšel od něj slova skutečného uzdravení. Předtím říkal, aby šel a ukázal se knězi. Nyní říká, aby šel, neboť jeho víra ho zachránila. Jak veliký rozdíl je najednou v těchto dvou cestách od Ježíše. Ta první je cestou za uzdravením, ale až ta druhá souvisí se spásou, tedy záchranou samotného života. Rozdílem mezi těmito dvěma věcmi je právě vděčnost. Nejde v ní jen o slušnost. Jde také o jisté vyjádření důvěry a pokory. Jde o poznání toho, co je důležité. Pro těch devět malomocných, co se nevrátili, bylo důležité, že jsou zdraví. Šlo jim o ně samotné. Jejich život byl na prvním místě.

Bůh v tom všem měl jen roli jakéhosi prostředníka. Skrze něj vedla cesta k vytouženému cíli. Nic víc. Když bylo cíle dosaženo, nebylo třeba se jím víc zabývat. Pro toho Samařana má trochu jinou hodnotu. Není důležité jeho zdraví, ale vztah k Bohu. Byl přeci uzdraven, protože uvěřil, svěřil se Boží péči, zapomněl chvíli na sebe. Proto se tedy vrací. To, co činí před Ježíšem není jen pouhé poděkování, ale je to vyznání, že on je ten pramen jeho života a ten, kdo je pro něj na prvním místě.

Děkovat je tedy nejen správné a slušné. Je to i nutné. Drží to člověka v určitém vztahu k Bohu, který je možné nazvat uzdraveným. Vždyť vděčnost je vyznáním, že vše, co mám, mám z Boží ruky, co dostávám, dostávám z milosti, z Božího rozhodnutí. Stojí to v protikladu toho, čeho se člověk dopustil v ráji. Tam byl přeci soběstředný, chtěl se stát tokovým jako Bůh, chtěl vše zvládnout sám. To je vážná nemoc, myslet si, že Boha nepotřebuji, nebo že je jen nástrojem k dosažení mého cíle. Takto Boha někdy můžeme mít představeného. Když si lidé nevěděli rady, obraceli se na Boha či jiná různá božstva. Dnes to prý není potřeba, protože máme vědce a poradce, kteří nám řeknou, jak na to. Proč vzdávat Bohu díky, když sklizené ovoce se urodilo mou pracovitostí a zužitkováním poznatků vědy? Proč vzdávat díky za zdraví, když mne přeci uzdravili lékaři? Odsunem vděčnosti Bohu i za ty nejmenší věci, odsouváme i Boha samotného ze svého života. Pokud nevidíme potřebu mu děkovat, dáváme tím najevo, že ho ani moc nepotřebujeme. Jistě, pole rodí, protože jsme zaseli, nemoc odchází, protože jsme vzali léky, které nám doktor předepsal. Jenže to jsou jen ty kroky, které stojí až na konci procesu. Stejně jako u těch malomocných. Byli uzdraveni, protože šli ke knězi. Oni ten krok udělali, tak proč za něj děkovat Bohu? Jenže tím zapomněli, že jen díky Bohu ten krok mohli udělat. Pro své já nevidí Boží jednající ruku. A to je škoda. Pak totiž nemůžou poznat mnohem víc než jen dočasnou radost z toho, že jim zmizelo malomocenství.

Vděčnost a důvěra patří k sobě. Jedno podporuje druhé. Vděčnost za Boží dílo spásy není možná bez důvěry, že je to pro nás nezasloužený, ale zároveň největší dar. Na druhou stranu není možné Bohu plně důvěřovat bez toho, aniž bychom si uvědomovali, jak mnoho mu vděčíme za všechno, co máme a čím jsme. Proto nezapomínejme na vděčnost, nezapomínejme Boha chválit za dílo, ke kterému nás přizval a také za každý den, který nám daroval. Vždyť bez něj by byl každý den jen další krok v prázdnotě života bez lásky, naděje, pevného cíle.

Pane Ježíši, děkujeme za vše, co dostáváme z tvých rukou. Děkujeme za dar života, zdraví, spásy. A prosíme, abychom si stále dokázali připomínat, že vše máme jen ze tvé milosti a za ní ti máme být nejvíce vděční.

Amen.

Neděle 13.října 2013

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pátek, 08 Listopad 2013 15:09 -
